

Vážené dámy, Vážení pánové, Vážení spoluobčané,

děkuji Vám všem za účast na tomto pietním aktu, který je připomínkou výročí zahájení Květnového povstání českého lidu a osvobození československé republiky od nacistických okupantů v květnu 1945.

Zdá se, jakoby ideály byly dávno překonanou myšlenkou našeho života. Prázdným slovem.

Chtěl bych, abychom si alespoň dnes a tady dokázali uvědomit, že ctíme památku těch, kteří právě za ideály položili své životy. Byli mladí i starší. Věřili v mravní hodnoty. Věřili ve smysl své oběti. Ba co víc, považovali takovou oběť za svou povinnost k vlasti, ke společnosti, k ideálům!

Dnešní pieta je věnována všem, kteří tenkrát v květnových dnech při osvobozování Prahy padli.

Měli různé politické názory, různé představy o uspořádání země a světa po vítězství. Ale všichni věděli, že bez vítězství nad fašismem jsou jakékoli sny o svobodném světě zbytečné. Zdaleka to nebyli jenom Pražané nebo Češi. Také ne jenom Rusové. V Praze tehdy našli smrt lidé mnoha národů nebo národností. Někdy to však vypadá, jako bychom jejich hrdinství vůbec nepotřebovali.

Oni však nepoložili životy za naše politické hrátky, za malost naší politické reality. Položili je za ideály – za spravedlnost, za svobodu.

Nehledejme tedy to, co je rozdělovalo. Hledejme to, co je spojovalo – víra, že jejich oběť za lepší společnost není marná. Mějme je za to v úctě!